

ВЛАДИМИР ВУЧНИЋ

ПОД ПРИТИСКОМ

Судски случајеви
који су потресли Србију

Copyright © 2021, Владимир Вучинић
Copyright © овог издања 2021, ЛАГУНА

САДРЖАЈ

ПЕТИ ОПШТИНСКИ СУД	13
Почетак судијске каријере	16
Кристијанов бег	20
Случај који није постао случај (Живота Аврамовић) ..	28
Комшијска свађа	33
Други предмети	36
Подршка студентским протестима	38
Ратни дани	40
ПРВИ ОПШТИНСКИ СУД	49
Наставак судијске каријере	51
Случај „Вишић“ (Чедомир Јовановић)	55
Савезна изборна комисија – Пети октобар	60
Два брата и крађа икона	64
Афера „Телеком“	72
Афера „Бодрум“ (Неда Арнерић)	74
Искуства из истражне и судијске праксе	78
<i>Обилазак зајвора</i>	78
<i>Како су неки увиђали из кола</i>	91
<i>Истражна дежурства</i>	93

СПЕЦИЈАЛНИ СУД	101
Услови у Специјалном суду – „штап и шаргарепа“	103
Поштански камион, дојава бомбе	110
Новопазарска група	112
Друмска мафија (Милан Јоветић и други)	115
Како ме је чувала полиција	134
Убиство Пуканића и Фрањића (Јоца Амстердам и други)	140
Ваљевска група (Милан Лазаревић и други)	149
Кријумчарење људи (Ука Садат и други)	153
Побуна ЈСО (Милорад Улемек Легија и други)	156
Студијска путовања	168
<i>Италија</i>	168
<i>Америка и Северна Ирска</i>	173
Кријумчарење кокаина из Латинске Америке (Дарко Шарић и други)	177
 ВЕЛИКО СПРЕМАЊЕ 2012. ГОДИНЕ	 185
Пролог. Нова правосудна трансверзала	187
Путарска предузећа – „Мишковић и други“	190
<i>Јемство 12 милиона евра и привремено</i> <i>одузимање њасоша</i>	190
<i>Вршилац функције</i>	193
<i>Повраћајак у реалности</i>	206
<i>Суђење</i>	207
<i>Привремено враћање њасоша – Мишковићев</i> <i>јуџи у Лондон</i>	212
<i>Први сасџанак</i>	218
<i>„Као судија, остијајем њри својој одлуци!“</i>	226
<i>Друџи сасџанак</i>	227
<i>Насџавак суђења „Мишковићу и друџима“</i> <i>у јеку њрошестџа адвокатаџа</i>	232

Трајно враћање њасоша Мишковићима и Ђурашковићу	237
Сјајање њосџуика са друћим њредмећом и њресџанак мој њосџуиња у њом њредмећу	239
Санкције збој одлуке, медијски њроћон и крај њосџуиња у њредмећу „Мишковић и дрући“	243
Случај „судија Владимир Вучинић“: дисциплинске мере и прогон	246
Смена са месџа њредседника Одељења за орјанизовани криминал	246
Одлука да браним своју сџруку	250
Прићовор и њрићужба	250
Медијски њроћон	253
Кума донела, кума однела	255
Исељење у одсусџву	259
Тиха и она друћа њодришка	260
Нећпримерено краћак рок за израду њресуда	263
Промоција официра	271
Како су њокушали да ми одузму сџорџи	273
Посџејено укидање њолицџској обездеђења	275
Првосџејени њосџуиак и захџев за разрешење од судијске функције	277
Друћосџејени њосџуиак и изузеће минисџра њравде Николе Селаковића	288
Јавна ојомена	291
Једно њредавање	294
Враћање у Палаћу њравде	295
Палаћа њравде	298
Одлазак из суда	300
Епилог. У име народа	304
О аућору	309

*Ову књићу ѿосвећујем суѿрузи и синовима,
мојим родиѿељима и свима који су ѿрејѿо-
знали за шѿа се залажем и имали довољно
храбросѿи да ме у ѿоми ѿдрже када ми је
било најѿеже.*

*Наравно, и једном новом, будућем ѿраво-
сућу, у које и даље несмањено верујем.*

**ПЕТИ
ОПШТИНСКИ СУД**

У суду, када се све узме у обзир, нема великих и малих предмета, значајних и оних других, за које се то не може рећи. Сваки предмет носи неки дојађај, део је нечијеј живој, можда и судбине, зато нема малих и великих случајева.

Почетак судијске каријере

У Петом општинском суду у Београду, који се налазио у Устаничкој 14, где је касније усељен Прекршајни суд, 24. октобра 1995. године изабран сам за судију. Заклетву сам положио у Народној скупштини 30. октобра те године, на дан рођендана моје покојне сестре Вање. Мој сан се остварио. Председник суда ме је распоредио на место истражног судије. Касније сам постао председавајући судија XI судског већа.

Моји први кораци на тој функцији, међутим, нису се разликовали од онога што сам радио као сарадник. Већ навелико сам у том својству радио у истрази, са странкама, још откако сам преузео прве предмете од колеге Боже Прелевића, који је као судија из истраге прешао да суди кривицу, с том разликом што је, пре него што сам постао судија, на розе корицама истражних списа тада писало друго име. Овога пута, као судија, задржао сам и судницу број 5 у сутерену, поред шалтер-сале.

Пре него што сам постао судија почео сам да радим као волонтер у Првом општинском суду у Београду, 31.

децембра, 1991. године. Волонтери су стицали искуство и стаж за полагање правосудног испита, радећи само за маркицу за превоз и здравствену књижицу. Тадашњи председник суда и судија грађанске материје Вукашин Ристић окупио нас је и рекао:

„Од данас сте судски људи и тако треба свуда да се понашате!“

Те речи су од тог тренутка за мене биле заповест.

За судијског приправника примљен сам шест месеци касније у Петом општинском суду у Београду. Председник суда је био Чедомир Пепић. Од око 250 дипломираних правника колико је конкурисало, примљено је нас шесторо. Поред мене, Сузана Арсић, Срнка Станишић, Лидија Павловић, Миодраг Јевтић и Милан Бирман. Био је то за моје родитеље и мене велики догађај и велики успех, мој први радни однос иако на одређено – приправнички. После годину и по дана и положеног правосудног судско-адвокатског испита постао сам стручни сарадник са сталним радним односом. Већ до тада сам толико заволео суд да сам био убеђен да је то мој професионални избор до пензије.

Када сам постао судија, ту велику формалну промену осетио сам као огромно олакшање, али и као већу одговорност. После искусне прве записничарке Милице Милошевић, која је претходно радила са Богом Прелевићем још из његових сарадничких дана, код мене је посао записничара већ навелико обављала Маја Кљајић. То ми је битно олакшавало рад јер смо већ били уигран тандем. Записничар у истрази, као и иначе у кривици, уз референта, важна је карика рада сваког судије. Мају је после дуже времена заменила Верица Јовић, па могу са задовољством да кажем да сам имао среће и када

говоримо о сарадницима и приправницима. Без свих њих, у ширем контексту сарадника, ма како да сте као судија добри, не можете да budete успешни. Као у операционој сали, када је у питању сарадња главног хирурга, анестезиолога, инструментарки и осталих асистената.

У тим првим судијским данима, тачно 28. октобра, шеф истраге уручио ми је најбољи могући поклон: розе корице са мојим именом. Мој први предмет – *Ки. др. 799/95*. При примопредаји, уз широк осмех, такорећи озареног лица, Драгиша Кесар ми рече:

„Честитам, судија! Сада ћеш видети како је бити судија. Па, са срећом! Ово је за тебе. Стигло је пре два дана.“

Наравно, захвалио сам. Похитах назад у своје скровиште, моју судницу.

То искуство које ћу у наредном периоду стећи као истражни судија – та функција више не постоји након последњих опсежних законских измена из 2011. године, истрага је комплетно изашла из суда и постала јавнотужилачка – биће ми од непроцењиве важности за целокупну будућу каријеру. Ту сам научио да комуницирам и саслушавам, али и испитујем странке, остале процесне учеснике, да прикупљам доказе, разматарам случај. Једном речју, истражујем. Та знатижеља, али и техника, у спознаји важних чињеница и потрази за истином кључна је мотивација сваког судије коме је стало до успешног рада.

Ако је било доказа, спроводио сам истрагу. Ако не, изражавао сам неслагање са захтевима јавног тужиоца за спровођење истраге. Након одустанка јавног тужиоца, обустављао сам истрагу. Код привремених сметњи, по прибављеном мишљењу јавног тужиоца, прекидао сам истрагу. Одређивао сам притвор на дежурству, или

у редовном поступању укидао притвор и наређивао пуштање на слободу.

Сву ту огромну власт, али и поверење државе, никада нисам разумео као привилегију, већ само као одговорност. У оба општинска суда укупно сам пет година био истражни судија и исто толико судећи кривични судија. У вишој инстанци, или окружном нивоу, био сам само ово друго – судећи судија.

Кристијанов бег

Можда најјачи утисак из мог првог периода у Петом општинском суду, и то пре него што сам постао судија 1995, оставио је не само предмет, већ и догађај који се одиграо 1993. године. Реч је о Кристијану Голубовићу, који је као оптужени одговарао за укупно четири кривична дела, од тога за *ујрожавање сигурности* и неколико *ишких телесних повреда*.

О том момку сам први пут чуо још као студент треће године права, на поменутој стручној групи из криминалистике. У госте нам је дошао први човек полиције Београда, како се тада звао – градски секретар унутрашњих послова, Костић. Чувени професор криминалистике Живојин Жика Алексић био је домаћин. Костић нас је током разговора упитао да ли знамо ко је водећи криминалац у Београду. Сви смо помислили на Жељка Ражнатовића – Аркана, Горана Вуковића, неког трећег. И нико се није усудио да гласно изговори неко од ових имена. Одговорио је он уместо нас:

„Седмнаестогодишњи Кристијан Голубовић!“ Готово да нико од нас није чуо за то име. „Ми га појуримо да га ухапсимо, он се затвори у неком стану. Упаднемо у стан. Кад оно, само лелуја завеса. Искочи са другог спрата кроз прозор – на бетон. И побегне!...“

Те речи сам добро упамтио. И нисам ни слутио да ћу после више година, управо у Петом суду, присуствовати суђењу „Кристијану Голубовићу и другима“.

Судило је веће којим је председавао судија Горан Чавлина. Исти судија је касније поступао у згради преко пута испитујући процесне претпоставке око изручења Слободана Милошевића, који је као бивши председник СРЈ на Видовдан 28. јуна 2001. године испоручен Међународном суду у Хагу.

Заменик тужиоца је био Сеад Спаховић.

Кристијана су бранили адвокати Слободан Миливојевић и Никола Николић.

Поред Голубовића оптужени су били и још неки његови другови: један је био Александар Маричић – Жућа, а други Срђан Пантелић.

Ја сам на суђење позвао свог кума Зорана Чупића, који је био асистент на Факултету политичких наука, да присуствује као јавност. Сматрао сам да ће бити занимљиво. И било је више него занимљиво.

Седали смо у највећој судници, у приземљу. Судница је била пуна публике, коју су, осим нас десетак приправника и мог кума, чинили све сами његови пајтоси. Око педесет, можда више. Седали смо заваљени у браон штофане фотеље, причвршћене о исту металну шипку, заједничку за цео ред. Ја сам седео на другој позицији до пролаза, ближе вратима, десно од мене мој кум Чупа, а лево Голубовићев другар кога су звали Пирке, у белој

мајци кратких рукава и зеленом шортсу. Данас га судска стража не би пустила да тако непримерено одевен, противно кодексу, уђе у зграду, а камоли у судницу. Важило је то правило и у то време, али је било мање транспарентно. Судска стража, осим тога, није била бројна као данас. У време социјализма било је уврежено мишљење да народни судови не треба да се штите од свог народа.

Суђење се одвијало уобичајено, али на тренутке веома динамично, нарочито када су саслушавани сведоци (по старом законуку сведоци су се саслушавали – данас се испитују). Тако је било све док се није поставило питање притвора. Током разматрања овог предлога странке се нису налазиле у судници јер се по правилу одређује прекид. Пракса је била да приправници остану да би научили и тај део посла. Судија Чавлина, који је иначе пленио својим специфичним, али процесно стриктним стилем суђења, повремено неформалношћу и духовитошћу, све нас је у паузи питао шта мислимо о предлогу одбране за укидање притвора. Морам да признам да је моје мишљање знатно одступало од већинског. Испоставиће се да сам био у праву.

Увели су оптужене и браниоце да им саопште одлуку и датум наставка претреса. председавајући тројног већа (које су чинили један професионални судија и двојица судија поротника), објавио је:

„Одбијен је предлог одбране за укидање притвора. Наредно суђење се заказује за ...септембар 1993. године.“ Није стигао ни да доврши диктирање записника, а оптужени Кристијан је већ био на ногама. Очигледно изнервиран одлуком, у бесу је кренуо повишеним тоном према судији, који је напуштао судницу: „Ја ћу ти скинути тај грб са зида (стари грб СР Србије, којим је била

прелепљена Титова слика)! Крварио сам у Немачкој за ову државу, да би ме ви овде тужили и судили!“ Помињао је неке националности на страни учесника, што није имало основа. То је и изван суднице био саставни део фолклора у време ратних деведесетих.

У судници се све ускомешало. Веће, браниоци, оптужени, публика, стража... Око оптужених се створила гужва. Почело је неко гурање, отимање. Пирке је погледом тражио једног дугајлију, који је имао дебеле наочаре: „Ослобађамо га, кад није ништа урадио!“, рече му. Овај је изгледа спорије капирао, па му је поновио.

Све се дешавало у секундама. Нико није стигао да реагује. Одједном неко викну:

„Пиштољ!“

Публика поче бежећи да напушта судницу. Кренули смо и ми, најпре журним кораком, према службеном излазу. У том тренутку колега Душко Миленковић, у то време приправник код судије Радослава Баћовића, нашао се у мојој близини.

Иза великог помоћног зида од широке ламперије или од бродских дасака, иза леђа судећег већа, налазила су се још једна скривена врата. То је службени излаз/улаз, невидљив из већег дела суднице, врата искључиво намењена судијама, тужиоцима и запосленима када иду на или са суђења, јер су гравитирала према пасарели која је, преко стрмих степеница од белог мермера, била веза суднице са другим делом зграде и судијским кабинетима, уједно и тужилачким који су били спрат ниже. Осим ове, постојале су и друге исте такве пасареле, што је били савршено архитектонско решење за овакву намену, због чега се говорило да је зграда Петог суда, једина у то време, наравно поред Палате, била пројектована за суд и тужилаштво.

Још смо били у судници кад зачусмо женски узвик:
„Не пуцајте! Кристијане, све је инсценирано, хоће да те убију!“

Гурање се истог секунда претворило у рвање, а наше журно евакуисање у трк. Заждио је најпре кум са својих преко сто деведесет висине. Иза њега, знатно нижи Душко, па ја. Крајичком ока видех како је журнуо и Кристијан. Кумове висине, али знатно шири, атлетски грађен. Ми лево, он десно од дрвеног зида, према истим вратима! Предност је, за прса, била на нашој страни, јер су се та врата отварала према десној страни паравана, са које смо очекивали Кристијана. Био сам уверен да му је неко дојавио за овај скривени излаз и да ће нас као брзи воз прегазити трчећи уским, стрмим степеницама. Другим речима, да ће нас порушити као кегле у бесомучном бегу ка слободи. Малтене, осећали смо Кристијанов дах за вратом. Ипак, на једвите јаде искобељасмо се некако и дочепасмо мог кабинета.

Сви су се у згради суда за тили час узмували, чак и они који нису пратили суђење. Чули су буку, стрку, вику, лупњаву... хаос! Прво сам погледао кроз прозор кабинета напоље. Људи, још увек у судници, начичкани на прозоре, гледали су у истом правцу. Пошто није протутњао поред нас, био сам убеђен да је оптужени искочио кроз прозор и да ћу га видети повређеног, или нешто још горе, тамо доле на бетону, где је иначе био службени паркинг. Међутим, срећом, тамо нисам видео никога. Живот човека је важнији од свега.

Нисам могао да верујем да сам био сведок приче коју сам чуо још као студент. Кристијан Голубовић је опет „као дух“ искочио кроз прозор на бетон и нестао! Само сада није имао седамнаест година, нити је планирано

његово хапшење. Ја сам у међувремену постао „судски човек“.

Овога пута, није било ни са другог спрата. Рачунајући све нивое, од прозора до подножја зграде, радило се о висини трећег спрата: испод суднице у приземљу налазила се шалтер сала, а испод ње у сутерену и архива, целом дужином преко пута паркинга. Зато су неки медији с правом објавили како је скочио и побегао са трећег спрата.

Председник Чедомир Пепић је после рекао да су секретарица Милосава Јевтић и он видели Голубовића како је „излетео на ауто-пут и удаљио се у два корака, прескочивши жичану ограду на средини, као Сергеј Бубка!“ Наредних дана, прострујале су гласине да је Кристијана, у Кумодрашкој улици, код бензинске пумпе, чекао ауто, након чега му се губи сваки траг. Помињао се неки бели голф.

Запамтио сам термин планираног наставка суђења. Радио сам у истој канцеларији. Неко је покуцао. Били су то инспектори у цивилу. Држали су у рукама оне старе радио станице, са видљивим антенама. Иза њих је био Кристијан. Носио је на себи неки танак сиви џемпер. Гипс на руци, од шаке до лакта. За главу виши од ове двојице и бар упола шири. Инспектори су се распитивали за другу судницу. Пошао сам с њима, било ми је лакше да им покажем, него да им објашњавам. Није било једноставно за неупућене: из те последње пасареле могло је да се уђе у више судница. Помислих, ово је сада четврти ниво. Ако би и овде нешто покушао, била би то лудост! Судија Чавлина је саопштио да ће се суђење, уместо у овој која је била у плану, ипак наставити у судници где је било и прошли пут. Позвали су заменика тужиоца.

За разлику од прошлог пута, није било „публике“ – јавности („опште“, коју чине сви из грађанства који по закону могу пратити суђење, или „стручне“, коју чине „приправници“ и др.). Био сам један од ретких. На самом почетку инспектори су саопштили да се оптужени сам предао. Дошао је ненаоружан, само са панциром. Рекао им је да га спроведу у суд. Суђење је кратко трајало. Оптужени је оглашен кривим и осуђен на затворску казну. Ако се добро сећам, осуђен је на казну затвора од годину и месец дана. Укинут му је притвор и наложено да буде пуштен на слободу јер је практично издржао казну кроз екстрадициони притвор. Нешто од кривичних дела је било преквалификовано, на основу изведених доказа на блаже. Тужилаштво је одустало од два кривична дела јер није било доказа.

Кристијана је након објаве пресуде за време израде решења о притвору требало склонити негде из безбедносних разлога. Није могло у притворском делу. Инспектори, опет, замолише мене за канцеларију коју су претходно видели. Била им је најближа. Упитах председника суда. Рече да могу да буду унутра под условом да будем и ја са њима, јер сам имао предмете на столу. У канцеларији инспектори су ћутали.

Кристијан је започео причу да им је провалио позивне шифре радио везе, рекао је како гласе, затим о свом боравку у неком немачком затвору, провокацијама којима је иначе изложен сваки дан на улици. Инспектори су ћутали. Говорио је и о свом бекству из тог немачког затвора, који чувају, како је рекао, „са шмајсерима као из Другог светског рата“. На неког његовог друга су, како је узбуђено описивао, приликом покушаја бекства пуцали! Био сам довољно слободан, али и више професионално

знатижељан, као будући истражни судија, да га упитам како је изгледао његов скок из суднице. Одговорио је да није стигао да се дохвати доње пасареле, већ да је скочио са његових око сто десет килограма директно на бетон! У доскоку је поломио руку. Штикле ципела, од силине доскока, усекле су му се у пете, доњи веш попуцао са стране, што му је сметало при трчању јер се обавио око ногу... Ипак је успео да прескочи ограду на ауто-путу и побегне.

Друге детаље није изнео.